Dokud nás miliony nerozdělí

Elly Vine

Slyšeli jste někdy, že sedmdesát procent výherců loterie nakonec zbankrotuje?

Tahle statistika na vás na internetu vyskakuje znovu a znovu – jenže to není pravda.

Ve skutečnosti studie opakovaně dokládají, že výherci jackpotů vykazují výrazně vyšší životní spokojenost i celkový pocit štěstí. Vezměme si například Edwina Castra, muže, který si 7. listopadu 2022 koupil los na čerpací stanici v Kalifornii. Vyhrál 2,04 miliardy dolarů, dosud nejvyšší jackpot v historii loterie. A co skupina lidí, která si o rok později, v říjnu 2023, rozdělila 1,765 miliardy? Myslíme si, že se jejich život zlepšil, nebo zhoršil?

Výhra z vás udělá jednoho z nejšťastnějších lidí na světě. Učiní z vás výjimečného tvora, raritu, někoho naprosto jedinečného. Pravděpodobnost výhry hlavní ceny v Lottu je 1 : 45 057 474. U loterií Powerball a Mega Millions je to zhruba jedna ku třem stům milionů.

Jak byste se tedy zachovali, kdybyste se stali členem tohoto exkluzivního klubu? Co kdybyste se zítra probudili a zjistili, že jste vyhráli částku, která by vám obrátila život vzhůru nohama? Chtěli byste se o ni podělit s někým, kdo si to nezaslouží?

Já tedy ne.

* * *

Upřímně řečeno, Paula by řekla, že v jednašedesáti už by měla mít aspoň základní povědomí o tom, jak vést normální rozhovor. Jenže když tu teď stojí ve své nemoderní béžové kuchyni, náhle si uvědomuje, že nemá ponětí, jak do toho. Jak má vůbec začít?

Je na telefonu – na pevné lince – a upřeně hledí na podezřelou skvrnu na stropě v rohu místnosti. Je to nový průsak z koupelny v patře, nebo jen stín? Nedokáže to určit.

„… víme, že to pro vás musí být šok…," říká muž na druhém konci a jeho hlas zní děsivě vzdáleně. „Nahlásili jsme vše místním úřadům a samozřejmě zařídíme, aby vám zaslali veškerou dokumentaci, včetně úmrtního listu…"

Ráda by rozsvítila stropní světlo, aby na ten roh pořádně viděla – lampa na to nestačí –, jenže šňůra od telefonu nedosáhne k vypínači u dveří. Tilly měla nejspíš už před lety pravdu, když říkala, že by si měli pořídit bezdrátový telefon, ale tehdy byly tak drahé. Dneska její dcera samozřejmě pokládá za absurdní, že si s Johnem pevnou linku ponechali. Ale podívejte – nepoužívá ji snad právě teď?

„… převoz těla do vlasti je bohužel nákladný, ale samozřejmě vše zařídíme, pokud si to budete přát. Je možné, že náklady pokryje jeho cestovní pojištění." Muž se odmlčí. „Nevíte náhodou, jestli nějaké měl?"

Při zmínce o penězích Paula ucítí důvěrně známé bodnutí strachu. Zavrtí hlavou, pak si uvědomí, že ji muž nevidí. „Nevím," řekne prostě.

„Promiňte, že se na to ptám…" Muž zní rozpačitě a s jeho lehkým rakouským přízvukem to vyznívá ještě roztomileji. „Ale víte, jestli měl John nějaké, ehm, přání ohledně svých… ostatků? Někdy je jednodušší možností nechat tělo, ehm, vašeho blízkého zpopelnit v místním krematoriu a poté převézt zpět."

Konečně něco, v čem mu Paula může být nápomocná! Zná odpověď na tuto otázku, protože v tomto ohledu byl John vždycky příšerně jednoznačný. „*Chtěl* být zpopelněný, ano!" odpoví horlivě. „Říkal mi, že se mu nezamlouvá představa, že by ho sežrali červi. Tohle mi několikrát opakoval."

Na druhém konci linky to zašustí a Paula si začne dělat starosti, jestli neřekla něco špatně. Mluví snad lidé, jejichž manžel právě zemřel, o tom, že tělo sežerou červi? Zase to pokazila?

„… a samozřejmě pro vás připravím ještě další dokumenty…," pokračuje muž v hovoru a Paula znovu upře pohled ke skvrně na stropě – nebo možná jen ke stínu, kdo ví? „… a pošlu vám je co nejdříve, abyste mohla v Anglii

požádat o konzulární registraci úmrtí. Můžete se také obrátit na britský konzulát, pokud byste dala přednost britskému úmrtnímu listu…“

„Jejda,“ vyhrkne Paula, protože představa, že by měla kontaktovat britský konzulát, zní tak vznešeně. Tak nepodobně všemu, co kdy musela dělat. Ovšem tohle se ještě nikdy nestalo. Pochopitelně.

„… a ještě jednou, paní Sheldonová, přijměte naši upřímnou soustrast a také velkou omluvu, že nám trvalo několik dní, než se nám podařilo ho identifikovat a vypátrat vás…“

„S tím si nedělejte hlavu,“ odvětí vlídně, protože jí není příjemné, když se jí lidé omlouvají.

Muž se rozloučí a zavěsí. Paula zírá na strop. Pak zase sklopí pohled ke sluchátku v ruce.

Její manžel, s nímž prožila více než třicet let, je mrtvý. To jí řekl ten laskavý muž s roztomilým přízvukem. John měl nehodu, auto sjelo ze silnice, muselo to pro něho být velmi rychlé.

Pro Johna. Ne pro toho milého muže.

Paula přemýšlí, jestli neměla vytušit, že se něco stalo. Četla historky o manželkách, které jakýmsi instinktem vycítily, že jejich blízké potkalo něco strašného. Nedávno na facebooku četla o ženě, která omdlela přesně ve 3.46 odpoledne a později zjistila, že její muž se ve stejný okamžik zhroutil u pracovního stolu a zemřel na infarkt.

Neměla i ona mít nějaké tušení?

Už několik dní nedostala od manžela žádné zprávy. Jenže to nebylo nic zvláštního, když se účastnil pracovních konferencí v zahraničí. Signál býval nespolehlivý; zaneprazdňovali ho kolegové; měl rád svůj klid. Nepociťovala vůbec žádné obavy, natož aby něco tušila.

Je pravda, že se mu v posledních dnech několikrát pokoušela dovolat, ale jen kvůli té věci, co se dozvěděla v pondělí. Té velké, šílené, nepochopitelné věci, o které mu nutně potřebovala povědět. Ale ani tehdy ji nijak zvlášť neznepokojilo, že jí nezavolal zpátky.

Paula se v kuchyni otočí, aby Johnovi vysvětlila, co se stalo – a pak si uvědomí, že Johnovi nemůže říct, že John je mrtvý. Protože je mrtvý.

A tak udělá přes kuchyni pár kroků dozadu a telefonní sluchátko s hlasitým klapnutím dopadne na vybledlé oranžové dlaždice. Paula narazí zády do skříňky a na chvíli se o ni opře, skrz tenký svetr cítí, jak ji chladí. Je to skříňka se všemi jejich talíři. Vlastně ne se *všemi*. Porcelánový servis mají uložený ve

skříňce nad troubou. John se vždycky bál, že by mohli ty parádní talíře rozbít, a tak je radši nikdy nepoužívali.

Vždycky se příliš bál. Teď už se bát nemůže. Protože je mrtvý.

Paula zvažuje, že by si sedla na podlahu, ale není si jistá, jestli by se dokázala zvednout. Záleželo by na tom, kdyby už nevstala? Proč by se vlastně ještě měla vůbec zvedat?

Sklouzne dolů, až pod sebou ucítí studené dlaždice, a pak znovu vzhlédne ke skvrně na stropě. Chtěla rozsvítit, aby se na ni podívala pořádně. Teď se ale vypínač zdá příliš daleko a předtím to odhadla správně – postavit se na nohy bude oříšek. Hádanka, zda je to skvrna, nebo stín, prostě zůstane nevyřešená.

„Mami?“ Z otevřených zadních dveří na ni mžourá její syn Seb.

Vypadá tak strašně mladě. Třicet je přece pořád mladý věk, myslí si, i když jí to tehdy tak nepřipadalo. V jeho letech už měla dvě děti, zatímco on se ještě nenaučil sám obsluhovat pračku. Seb si promne oči a Paula si všimne, jak jsou červené a jak unaveně působí.

Možná plakal kvůli svému otci? Jenže on to přece ještě neví, že ano? Bude mu to muset říct. A taky Tilly. Přemýšlí, jak najde ta správná slova, a pohlédne na sluchátko ležící na podlaze. Napadne ji, jestli 1471 ještě pořád hlásí poslední volané číslo. Možná by mohla znovu zavolat tomu laskavému muži s roztomilým přízvukem a požádat ho, aby to celé vysvětlil jejím dětem.

„Co děláš na zemi?“ zeptá se Seb poněkud znepokojeně. „Už ses dovolala tátovi? Řeklas mu tu velkou novinu?“

„Ne,“ řekne Paula tiše.

Ta Johnova smrt je opravdu strašně špatně načasovaná. Právě ve chvíli, kdy se stalo to nejúžasnější, co se kdy přihodilo jí nebo jemu – vlastně komukoli, koho kdy poznala! Právě ve chvíli, kdy ona s Johnem vyhráli v loterii jednadvacet milionů liber.

Jak to má zvládnout sama?

A jak se proboha zvedne z té podlahy?

* * *

Komu: *John.Sheldon1960@oldmail.com*
Od: *PaulaJeanieSheldon1964@ptinternet.com*
Předmět: *Novinky*

Drahý Johne,

panebože, teprve teď mi došlo, jak je vlastně legrační, že ti píšu! Určitě by ses mi kvůli tomu smál.

Vím, že by ses smál.

Na tohle se těžko zvyká.

Upřímně, Johne, těžké je zvyknout si na všechno. Tyhle poslední týdny bez tebe na světě byly takové…

Obávám se, že pro to nemám ta správná slova.

Seb by nejspíš řekl, že je to celé naprosto „banánokalhotové“, ale vím, že se ti nikdy nelíbilo, když naše děti používaly vymyšlená slova. Nejspíš bys na něho koukl přes brýle na čtení a zeptal se, co přesně na té situaci souvisí s banánem nebo s kalhotami. A s takovou logikou se nedá polemizovat.

I když dnes ráno jsem si k snídani dala banán, jestli to hraje nějakou roli.

Bezpochyby by ti přišlo zvláštní, že ti píšu zrovna e-mail. Copak jsem ho kdy používala? Nikdy! Jenže vidíš, Tilly se od chvíle, kdy tys… stará o všechno. Obvolává lidi a dává jim vědět. O tom, co se stalo. Nemůže se dočkat, až ti uspořádá pohřeb, ale musíme počkat, než se tvoje ostatky vrátí zpátky do Británie. Včera jsem o tom znovu mluvila s tím laskavým mužem s roztomilým přízvukem a říkal, že to možná potrvá ještě několik týdnů. Některé dokumenty už dorazily, ale ne tvůj úmrtní list ani tvůj… popel. Tohle prý trvá déle.

Včera Tilly ukončila smlouvu s tvým telefonním operátorem. Nechtěla jsem, aby to udělala, ještě ne. Ne teď, když se toho děje tolik, o čem si s tebou potřebuju promluvit. Ale však víš, jaká je. Říkala, že je důležité dát všechno do pořádku co nejrychleji. Že mi to umožní „vypořádat se se všemi chapadly smutku“. Ten příměr se jí hrozně líbil, ale mně zas tak moc ne. Hned jsem si představila chobotnici, jak mi podává kapesník. A ty víš, jaký mám vztah k mořským plodům.

Ať tak či onak, dnes ráno jsem ti zkoušela volat. Ne že bych čekala, že to vezmeš, ale chtěla jsem slyšet tvůj hlas na záznamníku. Samozřejmě byl hluchý.

Ne hluchý. Jen… nefungoval. Přestanu už žvanit, vím, jak jsi nesnášel, když jsem se rozkecala.

Johne, vyhráli jsme jackpot.

Kolik to jen bylo tiketů. Život plný tiketů! Pořád stejná čísla, placená celé roky trvalým příkazem. A konečně jsme vyhráli.

Věděl jsi, že loterii hrajeme od roku 1995? Ten první tiket si pamatuju, protože jsem tehdy čekala Seba a ty jsi mi pevně svíral paži a říkal, že určitě vyhrajeme. Měl jsi pravdu, jako vždycky. Jen to přišlo o třicet let a jednu smrtelnou autonehodu později.

Tolikrát jsme mluvili o tom, co s těmi penězi uděláme, jak všechno v našem životě napraví. Nikdy jsme ale doopravdy nepřemýšleli o všech těch otravných věcech, které s tím souvisejí. Od chvíle, kdy mi v aplikaci přišlo to oznámení, mi jde hlava kolem. Tilly zavolala na pomocnou linku pro výherce vysokých částek a operátorka nám domluvila osobní schůzku. Pak nám volala nějaká Amy. Byla moc milá – její maminka se jmenuje Paula, není to zvláštní náhoda? Musely jsme za ní do kanceláře s doklady totožnosti – musela jsem vyštrachat starý řidičský průkaz, který jsem léta neviděla! Mluvila s námi o finančních poradcích a investicích. Bylo toho strašně moc. Upřímně řečeno, sotva jsem ji vnímala. Ještě že tam byla se mnou Tilly. Dělala za mě všechna rozhodnutí, odpovídala na otázky a vyplňovala formuláře.

Právě jsem se z té schůzky vrátila, když mi zavolali kvůli tobě.

Od té chvíle vlastně nejsem schopná nic pořádně vstřebat. Tilly říká, že je to zármutek. Zase mluvila o těch chapadlech – a já ji musela přestat poslouchat, protože jsem si pořád představovala vlhké, lepkavé přísavky, jak se po mně natahují.

Jestli tě zajímá, kolik jsme vyhráli, Johne, tak ti to řeknu. Získali jsme v EuroMillions 25 milionů eur. Myslela jsem, že bude trvat dlouho, než se všechno vyřídí, ale zabralo to sotva týden. Na našem bankovním účtu leží 20 725 250 liber. A pořád se tam válí, i když mi Tilly neustále opakuje, že s tím balíkem musím něco udělat. Převést ho, investovat nebo tak něco.

Vím, že má pravdu, ale nedokážu to. Ještě ne.

Prozatím sbohem, Johne,

Paula xx

P. S. V kuchyni zase zatéká stropem a já nevím, co si počít.

Překlad Bohumila Fatzinek Kučerová